

Chương thứ 16

KỶ TÍCH T- VÁCH ĐỘNG

ở một nơi tranh tối tranh sáng như lòng động thất cốc Tam Điệp, việc Mạnh Đạt Nhân đứng yên như pho tượng, mắt đăm đăm nhìn vào vách động quả là hành vi khác thường. Đến nỗi, có người đến mà cả Mạnh Đạt Nhân không hay, và người này khi lên tiếng cũng để lộ tâm trạng nghi vấn :

.....

khỏi động thất đã bị Tạ Bất Nghi đứng án ngữ. Do đó, Tạ Bất Nghi ung dung đáp lời :

- Không sai ! Và...

Mạnh Đạt Nhân ngắt lời :

- Và thật sự Địa Khuyết Cung không hề có ý giúp tại hạ duy trì công đạo, cho dù quý cung đã từng nói với tại hạ như thế ?

Tạ Bất Nghi lạnh lùng :

- Người am hiểu như thế là tốt. Ta...

Một lần nữa, Mạnh Đạt Nhân ngắt lời :

- Và lần này, tôn giá đã có ý định, quyết hỏi cho ra lẽ nơi hạ lạc của chân kinh ?

Tạ Bất Nghi gằn giọng :

- Đúng vậy ! Và ta khuyên người đừng nên bướng bỉnh. Vì đây là chỗ người táng thân, một nơi quý không hay, thần không biết.

Mạnh Đạt Nhân chợt mỉm cười :

- Hóa ra tôn giá vẫn chưa được quý cung chủ cho hay rằng gần một năm qua tại hạ đã bị mục Cổ Mỹ Kỳ, viện chủ Cửu U Quỷ Viện giam giữ ?

Tạ Bất Nghi bị bất ngờ :

- Người nói thật ?

Mạnh Đạt Nhân nhún vai :

- Tôn giá có thể hỏi lại quý cung chủ kia mà ? Huống chi, tại hạ vô tình đã bị tôn giá dồn vào tuyệt lộ, tại hạ nào dám đùa với sinh mạng ?

Tạ Bất Nghi thu nhỏ đôi mắt, để từ đó bắn xạ hai tia nhìn dò xét :

- Người muốn ám chỉ hiện bí kíp Vạn Lưu Quy Tông đã rơi vào tay Cổ viện chủ ?

Mạnh Đạt Nhân thẳng thừng bác bỏ :

- Vậy thì chưa ! Nhưng nơi hạ lạc của chân kinh, có lẽ chỉ có mục họ Cổ là người am tường hơn ai hết.

Tạ Bất Nghi lại mỉm cười :

- Thì bây giờ đến lượt người nói cho ta hay nơi cất giữ chân kinh, cũng đâu phải muộn ?

Mạnh Đạt Nhân quyết chiếm chủ động nên bật cười :

- Tôn giá nghĩ như vậy là sai rồi.

- Sai ? Sai như thế nào ?

Mạnh Đạt Nhân trầm giọng :

- Vì trước kia tại hạ đã tận tay giao bí kíp cho gia đại cửu Tôn Bằng. Riêng Tôn Bằng hiện ở đâu, chỉ có mục họ Cổ là thông tỏ.

Và thật bất ngờ, Tạ Bất Nghi chợt cười sặc sụa :

- Người bảo người giao bí kíp cho Tôn Bằng ? Người nghĩ ta chịu tin người sao ? Ha... ha...

Tuy phản ứng của Tạ Bất Nghi có phần nào đúng với dự đoán nhưng Mạnh Đạt Nhân cũng hoang mang khi nghe lão cười như vậy.

Do vậy, chờ lão dứt tiếng cười, Mạnh Đạt Nhân lập tức hỏi :

- Sao tôn giá không tin lời tại hạ nói ? Hay tôn giá nghĩ, tại hạ chưa hề giao mảnh bìa da của quyển bí kíp cho Tôn Bằng ?

Tạ Bất Nghi có một thoáng sửng sốt :

- Chỉ là mảnh bìa da thôi sao ? Vậy thì... khả dĩ ta có thể tin...

Rồi ngay sau đó, như để che giấu thái độ sửng sốt, Tạ Bất Nghi gật gù:

- Nói tóm lại, người đã giao mảnh bìa da cho Tôn Bằng và nơi Tôn Bằng hiện lưu ngụ chỉ có một mình Cổ viện chủ hay biết ?

Mạnh Đạt Nhân chậm rãi hít vào một hơi, sau đó cố tình kích nộ lão :

- Không sai ! Và liệu có quá muộn không nếu viện chủ Cửu U Quỷ Viện bất chấp tình giao hảo đã có bấy lâu nay giữa nhị viện nhị cung để âm thầm một mình đắc thủ chân kinh ?

Tạ Bất Nghi vờ trấn tĩnh thật khéo :

- Cho dù là ai đắc thủ đi chăng nữa, bí kíp Vạn Lưu Quy Tông vẫn là sở hữu chung của nhị viện nhị cung.

Mạnh Đạt Nhân bĩu môi :

- Thật thế sao ? Vậy tôn giá giải thích thế nào về lần đôi co giữa tôn giá và lão Đoàn Thường Thắng, đề cập đến quyền lợi giữa Địa Khuyết Cung và Bạch Nhân Viện đối với bí kíp Vạn Lưu ?

Tạ Bất Nghi giật mình :

- Sao người biết có chuyện này xảy ra ?

Mạnh Đạt Nhân mạo hiểm tung con cờ quyết định :

- Đâu phải chỉ rằng Cửu U Quỷ Viện có tiêu tâm muốn một mình chiếm đoạt chân kinh ? Đoàn Thường Thắng đã bảm báo chuyện này cho viện chủ Bạch Nhân Viện - là Nhất Trần đạo trưởng và Vô Cực Lão Nhân, cung chủ Thiên Tàn Cung. Vậy thì dựa vào đâu tôn giá cho rằng dù ai chiếm đoạt cũng vậy, bí kíp Vạn Lưu sẽ là vật sở hữu chung của nhị viện nhị cung ?

Tạ Bất Nghi không thể giấu nổi tâm trạng rúng động.
Lão im lặng ngẫm nghĩ về lời nói của Mạnh Đạt Nhân.

Và sau cùng, khi lên tiếng, lão nói bằng thái độ nghi hoặc :

- Nhị viện nhị cung, ngoài bốn cung đã xuất đầu lộ diện, làm sao người biết rõ những nhân vật nhất môn chi chủ của một cung và nhị viện còn lại ?

Cười thâm vì thấy Tạ Bất Nghi đã thật sự làm muru, Mạnh Đạt Nhân cố tình nói mập mờ :

- Phàm ai cũng vậy, đều xem trọng thanh danh, nhất là danh đi liền với lợi. Tôn giá nghĩ họ cam tâm giữ kín tung tích mãi, để một mình quý cung tha hồ khuynh loát giang hồ sao ? Huống chi, dù sao quý cung vẫn còn thiếu phần trọng yếu nhất vừa bí kíp Vạn Lưu, cơ hội cho họ đúng đầu nhị viện nhị cung vẫn còn kia mà ?

Đôi mục quang của Tạ Bất Nghi một lần nữa thu nhỏ lại. Nhưng lần này, từ hai khe hở tí hí của hai mắt, Tạ Bất Nghi để xạ ra hai luồng sát khí :

- Bảo bốn cung thiếu phần trọng yếu của chân kinh, dường như người đề quyết phần lớn chân kinh đã rơi vào tay bốn cung ? Đó là người tự suy diễn hay người đã thật sự hay biết điều đó ?

Mạnh Đạt Nhân tuy thâm lo ngại với hai tia nhìn đầy sát khí của lão Tạ nhưng ngoài mặt vẫn giữ thái độ thản nhiên :

- Muốn người khác không biết thì đừng nên làm. Ngược lại,...

Tạ Bất Nghi bật quát :

- Ngược lại thì sao ? Phải chăng người muốn tìm cái chết ? Kẻ biết nhiều thì mau tôn thọ, tiểu tử, đỡ !

Vù...

Đã lường trước tình huống này, Mạnh Đạt Nhân vội tạt bộ tránh chiêu:

- Sao tôn giá đột nhiên động nộ ? Phải chăng là để che giấu việc bí kíp Vạn Lưu đã ...

Tạ Bất Nghi chuyển người bám theo Mạnh Đạt Nhân và bật lên tiếng gầm uy hiếp :

- Bí kíp gì chứ ? Giới cho người dám dùng Bát Quái Du Hình Bộ để tránh chiêu ! Xem chừng !

Vù...

Mạnh Đạt Nhân rúng động. Vậy là có quá nhiều người am hiểu nên dễ dàng nhận ra xuất xứ công phu Bát Quái Môn. Và mức độ am hiểu của Tạ Bất Nghi ngay lập tức làm cho bộ pháp Bát Quái Du Hình Bộ của Mạnh Đạt Nhân phải đương đầu với một bộ pháp khắc chế.

Mạnh Đạt Nhân nao núng nhìn chiêu chưởng của đối phương trong nháy mắt đã tiếp cận và đang thật sự uy hiếp các trọng huyệt phía chính diện bản thân.

Để chi trì sinh mạng, dù biết là nguy hiểm nhưng Mạnh Đạt Nhân vẫn liều lĩnh phát chiêu ngăn đỡ :

- Cớ gì tôn giá ngay chiêu đầu đã muốn lấy mạng tại hạ ? Đỡ !

Àm !

Mạnh Đạt Nhân chao đảo, tạo cơ hội cho Tạ Bất Nghi lừng lững lao đến :

- Đầu phải chỉ lúc này ta mới có ý định đoạt mạng ngươi ? Hãy ngoan ngoãn chấp nhận số phận ! Đỡ !

Vù...

Trước áp lực cực kỳ lợi hại của chiêu công do lão Tạ cố tình xuất thủ, theo bản năng, Mạnh Đạt Nhân đang đà chao đảo lập tức định chân chuyên vị theo Bát Quái Du Hình Bộ.

Vút !

Thấy Mạnh Đạt Nhân may mắn thoát chiêu, Tạ Bất Nghi thịnh nộ !

- Thật không ngờ đến lượt ngươi thì Bát Quái Du Hình Bộ lại có đôi chút biến đổi. Nhưng dấu sao, đồ ngươi thoát chết phen này. Xem đây !

Tạ Bất Nghi vươn trảo và chọt nhắm vào Mạnh Đạt Nhân để chộp vào hư không vài lượt.

Theo cái chộp của lão Tạ, một lượng hấp lực chọt cuốn hút lấy Mạnh Đạt Nhân, khiến đôi chân Mạnh Đạt Nhân đang chuyên dịch bỗng đình trệ, như bị một lực lượng vô hình nào đó níu kéo lại.

Mạnh Đạt Nhân biếc sắc, thừa biết đây là công phu Cách Không Nhiếp Vật trước kia La Cảnh Thân đã từng vận dụng và tạo nguy khốn không phải ít cho Mạnh Đạt Nhân.

Và Mạnh Đạt Nhân đành vận dụng toàn bộ nội công vừa kháng cự hấp lực vừa cố bức người ra khỏi phạm vi nguy hiểm.

Cảnh giằng co xảy ra chỉ trong thoáng mắt và Mạnh Đạt Nhân bỗng nghe Tạ Bất Nghi rít lên ngạo mạn :

- Cũng với phản ứng này, trước ngươi đã có ít nhất mười mấy kẻ đã từng nạt mạng dưới tay Nhiếp Hồn Đoạt Mạng Tạ Bất Nghi ta. Mau đi !

Cùng với tiếng rít sau cùng của lão, một luồng chân kinh cực mạnh bỗng xuất hiện, thay cho hấp lực đang hiện hữu đề vỗ mạnh vào hậu tâm Mạnh Đạt Nhân. Ào...

Khác với La Cảnh Thân độ nào, cách biến đổi từ yếu quyết chữ 'Hấp' mang yếu quyết chữ 'Chấn' của lão Tạ lợi hại hơn bội phần. Vì thế, toàn bộ huyết đạo lẫn kinh mạch trọng yếu ở phía sau Mạnh Đạt Nhân đều lâm cảnh sắp bị chấn vỡ đến nơi.

Đúng lúc này, thật khéo, Mạnh Đạt Nhân trong tư thế của người bị dồn đuổi và là bị bức dồn vào tuyệt lộ, phần cuối của động thất côc Tam Điệp, những dấu vết do các nhân vật trăm năm trước đã thất tung, từng lưu lại thêm trên vách động đương nhiên lọt cả vào mục quang của Mạnh Đạt Nhân.

Đó là những dấu vết vừa mới đây từng làm Mạnh Đạt Nhân nhìn đến ngây người, trước lúc Tạ Bất Nghi xuất hiện uy hiếp.

Và lúc này một trong những dấu vết đó bỗng gọi cho Mạnh Đạt Nhân một ý niệm kỳ lạ.

Tâm cơ máy động, Mạnh Đạt Nhân chột khom người về phía trước, như đang bị chân kinh của lão Tạ bắt Mạnh Đạt Nhân phải có tư thế như vậy. Và khi toàn bộ thân trên đã khom đến mức tay có thể chạm đất, đầu có Mạnh Đạt Nhân chột ngoảnh về phía sau. Với tư thế này, động thái phát kinh của lão Tạ vô tình được Mạnh Đạt Nhân nhìn bằng vị thế hoàn toàn khác so với bình thường, là nhìn từ phía dưới lên. Do đó, Mạnh Đạt Nhân hầu như phát hiện phần hạ bàn của lão Tạ hoàn toàn để hở.

Đôi mục quang vụt lóe sáng và Mạnh Đạt Nhân nghe từ tâm kinh như có câu nói thúc giục : "hoặc ngay lúc này hoặc không bao giờ". Lập tức Mạnh Đạt Nhân ngoặc cả hai tay về phía sau. Từ tư thế kỳ quái đó, khi Mạnh Đạt Nhân nhả kinh, chiêu công xuất hiện tạo một luồng kinh khí thổi thốc từ dưới thổi lên, quật vào chân kinh của lão Tạ, vừa uy hiếp ngược lại phần hạ bàn của đối phương.

Ào...

Chân kinh của lão Tạ chưa kịp chạm và Mạnh Đạt Nhân liền bị chiêu công kỳ quái của Mạnh Đạt Nhân đẩy tạt lên cao. Khiêu chiêu của lão từ tình trạng chực chờ đoạt mạng Mạnh Đạt Nhân biến thành vô hại lẫn vô dụng đối với Mạnh Đạt Nhân.

Vù...

Chưa hết, đến lượt lão phải hồi bộ và nhảy tạt qua một bên mới mong thoát khỏi sự uy hiếp ngược lại của Mạnh Đạt Nhân vào phần hạ bàn. Không bỏ lỡ cơ hội, lão Tạ nhảy tránh có nghĩa là lão tự bỏ đi vị thế án ngữ có lợi cho lão, Mạnh Đạt Nhân vội bật uồn ngược người về phía sau. Nhờ đó, với thư thức Lý Ngư Đả Đỉnh vừa thi triển, Mạnh Đạt Nhân lập tức cùng lão Tạ chuyển đổi vị trí cho nhau, đến lượt Mạnh Đạt Nhân đứng mé ngoài, nhường phần cuối động cho lão Tạ.

Vút !

Khi quay người lại, Tạ Bất Nghi thoáng sững người, nhìn Mạnh Đạt Nhân không chớp mắt :

- Người...

Thoát chết trong gang tấc và ngược lại chuyển nguy thành an, Mạnh Đạt Nhân vùng cười lên :

- Lão hà tất phải kinh ngạc ! Vậy nha ! Tại hạ đi đây ! Ha... ha...

Không dám quay lưng bỏ chạy, Mạnh Đạt Nhân vừa cười vừa thoăn thoắt bước lùi ra phía ngoài.

Tạ Bất Nghi vẫn tiếp tục ngăn người, chỉ đến khi Mạnh Đạt Nhân đã đạt khoảng cách năm trượng hơn, lão mới sức tĩnh.

Lão quát :

- Hồi Phong Tuyệt Thức của phái Côn Luân sao ngươi am hiểu ? Phải chăng giữa ngươi và lão Vô Cực...

Cũng như tiếng quát của lão phải nửa chừng ngưng lại, lão đang tung người đuổi theo Mạnh Đạt Nhân thì tiếng quát bỗng vang lên khiến lão phải khựng người lại như chạm phải bức tường vô hình.

Tiếng quát xuất phát từ phía sau lưng Mạnh Đạt Nhân, nghĩa là từ đâu đó ngoài Tam Điệp Cốc.

- Kẻ nào to gan dám gọi đích danh ngoại hiệu của lão hử ?

Và tiếng quát đương nhiên cũng làm Mạnh Đạt Nhân rúng động phải dừng lại.

Để tránh vị thế sẽ bị Tạ Bất Nghi uy hiếp ở phía trước, và còn bị chủ nhân của tiếng quát chặn đứng lối thoát ở sau, ngay khi đứng lại, Mạnh Đạt Nhân lập tức lạng người lách vào một khe đá vừa bỗng nhiên phát hiện ngay chỗ Mạnh Đạt Nhân dừng lại.

Vút !

Phát hiện sự thế, Tạ Bất Nghi vội găm lên :

- Tiểu tử chớ mong chạy thoát ! Ta...

Đang găm giữa chừng, một tiếng cười châm chọc bỗng vang lên, một lần nữa làm Tạ Bất Nghi khựng người lại :

- Địa Khuyết Cung luôn bảo sẽ không gây bất lợi gì cho Mạnh Đạt Nhân, có sao lần này Tạ tiên bối dường như có hành động ngược lại ?

Vút ! Vút ! Vút !

Ba bóng nhân ảnh xuất hiện, nhìn vào Tạ Bất Nghi đang bối rối.

Tạ Bất Nghi lần lượt nhìn ba nhân vật nọ :

- Côn Luân phái có ý gì khi bỗng dưng quay lại Tam Điệp Cốc ?

Trong ba nhân vật vừa xuất hiện, nhân vật có niên kỷ cao nhất, chỉ độ tam tuần, vốn là trang kiếm khách tuấn tú. Y mỉm cười :

- Cung chủ quý cung đang chuẩn bị buổi lễ tiếp nhận ngôi minh chủ, giúp võ lâm duy trì chính nghĩa, Tạ tiên bối thân là đường chủ hình đường, sao không hồi cung lo việc, lại lần quần tại Tam Điệp Cốc này ?

Tạ Bất Nghi cười nhạt :

- Đương nhiên ta phải lo việc của ta, do cung chủ bốn cung giao phó. Đâu can hệ gì đến Côn Luân phái các ngươi ?

Trang kiếm khách gật gù :

- Nếu quả là vậy, tặc phái thật không dám làm trễ nải công việc của Tạ tiên bối. Xin cáo biệt !

Tạ Bất Nghi lập tức quát ngăn lại :

- Chậm đã ! Người vẫn chưa giải thích nguyên nhân sự xuất hiện của bọn ngươi ?

Dường như chỉ chờ Tạ Bất Nghi gặng hỏi câu này, trang kiếm khách nọ chột nghiêm giọng :

- Tạ tiên bối đã hỏi, Phan Thế Anh vẫn bối thật không dám giấu. Chẳng là Mạnh Đạt Nhân là do bốn phái đưa đến Tam Điệp Cốc này, bởi ý định giúp quý cung và Cái Bang giải tỏa mọi hiểm khích. Nhưng do việc họ Mạnh

chậm xuất hiện, khiến bốn phái nghĩ y có lẽ đã gặp chuyện không may nên đành lưu lại tìm kiếm. Giờ thì khác rồi, đa tạ tiền bối đã có cách lưu y lại, hiện y đang được người của bốn phái săn sóc.

Tạ Bất Nghi tái mặt :

- Ý người muốn nói gần đây tiểu tử đã là người từng gần gũi với Côn Luân ?

Phan Thế An mỉm cười :

- Đó là sự thật ! Mà sao Tạ tiền bối bỗng lại có vẻ âu lo ?

Tạ Bất Nghi phóng mắt nhìn ra bên ngoài Tam Điệp Cốc :

- Lệnh sư bá, Vô Cực lão nhân, lúc nãy đã lên tiếng, giờ thì ở đâu, sao không thấy ?

Phan Thế An vẫn mỉm cười :

- Có lẽ lão nhân gia vẫn đứng ở bên ngoài và đang cùng Mạnh Đạt Nhân đàm đạo. Có phải Tạ tiền bối muốn gặp lão nhân gia ?

Tạ Bất Nghi guọng mỉm cười :

- Vậy thì không cần ! Là thôi, việc ở đây cũng đã xong, đến lúc ta phải hồi cung bẩm báo.

Vút !

Tạ Bất Nghi đi nhanh như bị ma đuổi. Phan Thế Anh đưa mắt nhìn hai nhân vật đứng bên cạnh :

- Không hiểu đã có chuyện gì đã xảy ra ? Nhị sư đệ và tam sư đệ có thầy lão ta đã tỏ ra kiêng dè sư bá tổ không ?

Hai gã nọ lần lượt gật đầu :

- Cũng phải nói thêm, dường như lão không hài lòng về việc sư bá tỏ xuất hiện.

Gã thứ hai bảo :

- Điều đó thì đương nhiên rồi. Sư bá tổ cũng đã nói như thế rồi sao ? Rằng chỉ cần ba người bọn ta xuất hiện, lão dù không cam tâm cũng không có bất kỳ hành động nào gây tổn hại cho bọn ta. Có thể nói, công phu Côn Luân phái chúng ta cũng có chỗ đáng để Địa Khuyết Cung kiêng nể đôi phần.

Phan Thế Anh lại nêu nghi vấn :

- Dù thế nào đi nữa ta cũng thấy lạ, không hiểu sao sư bá tổ lại tỏ ra quan tâm đến gã họ Mạnh ? Đã thế, lão nhân gia còn giao cho lục sư muội nhiệm vụ phải chiếu cố gã. Thật không sao hiểu nổi.

Hai gã kia bật cười :

- Xem đại sư huynh kia ! Sao cứ như người uống phải dấm chua vậy ?

- Đại sư huynh yên tâm ! Theo đệ, lục sư muội đã bị tư thái phong lưu anh tuấn của đại sư huynh thu mất hồn phách rồi.

- Một tiểu tử vô dụng như gã họ Mạnh đâu đáng để đại sư huynh bận tâm ? Ha ha...

Phan thế Anh miễn cưỡng cười theo nhưng trong lòng vẫn ngấm ngấm lo ngại...

Hết chương 16